

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nazáth-Kovács Attila jogtanácsos által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, a Dr. Szakál Róbert Ügyvédi Iroda (**Ü.I. címe**; ügyintéző: dr. Szakál Róbert ügyvéd), valamint a Dornbach és Hegyvári Ügyvédi Iroda (**Ü. I. címe**; ügyintéző: dr. Hegyvári Sándor ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neveI. rendű, II.rendű alperes neveII. rendű és III.rendű alperes neveIII. rendű alperesek (**alperesek címe**) ellen kártérítés iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2015. március 18. napján meghozott, 16.P.20.577/2014/11. számú kijavított ítélete ellen, a felperes részéről 13. sorszám alatt, az alperesek részéről 14. és Pf.4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II. és III. rendű alpereseknek személyenként 1.016.000 (egymillió-tizenhatezer) forint elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és III. rendű alpereseknek személyenként 1.216.000 (egymillió-kétszáztizetehatezer) forint, a II. rendű alperesnek 1.211.000 (egymillió-kétszáztizetehatezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresete szerint elsődlegesen a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 134.487.926 forint, másodlagosan a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperest 35.905.139 forint, a II. rendű alperest 34.085.728 forint, a III. rendű alperest pedig 35.905.139 forint, és mindkét esetben ezek napjától számított késedelmi kamata megfizetésére.

Előadta, hogy a ... napján .., és számon az alperesekkel svájci frank alapú kölcsönszerződéseket kötött termőföld, egyebek mellett a helyrajzi számú külterületi ingatlan megvásárlása céljából. A kölcsönök visszafizetésének biztosítására az ingatlanokra jelzálogjogot alapítottak. Az alperesek kérelme alapján mindhárom hitelszerződés ...-én, illetve ...-n végtörlesztésre került. a másodfokú-n jogerőre emelt határozatával adóhiányt állapított meg nála. Az ...i revízió szerint ugyanis az alperesek által felvett kölcsön fedezetei között nem volt

lakóingatlan, így alperesek nem lettek volna jogosultak rögzített árfolyamon történő végtörlesztésre. A devizahitelek törlesztésének forintosítása a végtörlesztés napján érvényes törvényben meghatározott árfolyamon történt, ezért ennek következtében az adózó terhére adókülönbözet keletkezett.

Az alperesek magatartásának jogellenességét abban látta, hogy a ..., külterület, .. helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogának megszerzését követően nem tettek eleget az Inyvt. 27. § (2) bekezdés b) pontjában írt azon bejelentési kötelezettségüknek, amely alapján az ingatlan tulajdoni lapján a tényleges állapotnak megfelelő jogi jelleg kerülhetett volna feltüntetésre. A közhiteles tulajdoni lap szerint a jelzálogszerződések megkötésének időpontjában az ingatlan tanyaként került feltüntetésre, ami a Hpt. 200/B. §-a alapján a rögzített árfolyamon való végtörlesztésre való jogosultságot megalapozta. Az alpereseknek ugyanakkor tulajdonosként tisztában kellett lenniük azzal, hogy az ingatlanon tanya, lakóépület nem található, a végtörlesztés során felhasznált tulajdoni lap ennek megfelelően nem a valós állapotot mutatja. Kára az ...i határozatban megállapított 105.896.005 forint összegű adóalapból, valamint az általa kifizetett 28.591.921 forint egészségügyi hozzájárulásból keletkezett. Másodlagos kereseti kérelme indokaként előadta, hogy szerződési akarata hiányában a felek között nem jött létre szerződésmódosítás a rögzített árfolyamon történő végtörlesztésre vonatkozóan. A téves árfolyamon történő végtörlesztéssel a hitelszerződésektől független, önálló kötelmi jogviszony jött létre. Az alperesek nem rendelkeznek olyan érvényes jogcímmel, amely őket az előny megtartására jogosítaná.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatták. Állították, hogy az ingatlanok jellegét illetően nem tévesztették meg a felperest. Arra hivatkoztak, hogy a hitelminősítési eljárás alapján egyértelmű volt, hogy mezőgazdasági céllal vásárolnak földterületeket, és a szerződéskötéskor készült értébecslésből a felperes is tudta, hogy az ingatlanokon nem áll lakóépület. A végtörlesztésre vonatkozó kérelmüket a felperes több alkalommal elutasította, míg végül a saját elhatározásából azt mégis engedélyezte. Álláspontjuk szerint a végtörlesztésre vonatkozó szabályoktól függetlenül a felperessel megállapodhattak hasonló engedményben. A jogszabály téves értelmezése alapján hozott hibás banki döntés következményei nem hárítható át rájuk. A jogalap nélküli gazdagodás fel sem merülhet, mert érvényes jogcím alapján kaptak visszafizetési kedvezményt. A kölcsönügyletet közös megegyezéssel lezárták, nem kellett számítaniuk arra, hogy a bank felé visszatérítési kötelezettségük keletkezik. Az adótartozás megfizetésének időpontjára figyelemmel a felperes követelését idő előttinek tartották.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest 17.952.569 forint, a II. rendű alperest 17.042.864 forint, a III. rendű alperest 17.952.569 forint, valamint mindezen összegek után 2012. január 7-től számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletének indokolása szerint az alperesek az Inyvt. 27. § (2) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettségüknek nem tettek eleget. Saját előadásuk szerint – annak ellenére, hogy egyik alrészlete tanyaként volt nyilvántartva – a perbeli ingatlanon sem lakó, sem egyéb épület nem állt, és azt mezőgazdasági művelés céljára használták. Az ingatlant tehát úgy birtokolták, hogy tudomással bírtak arról, a tulajdoni lap nem a tényleges tulajdoni állapotnak megfelelő jelleget tünteti fel. Tulajdonosként a változásbejelentési kötelezettségük a felperessel kötött hitel- és zálogszerződésektől, illetőleg a végtörlesztéstől függetlenül fennállt. Annak elmulasztásával jogellenes magatartást tanúsítottak, és felróhatóan jártak el akkor, amikor a végtörlesztési igényük elbírálása során nem jelezték a felperesnek, hogy a tulajdoni lap nem a tényleges állapotot tükrözi. Kiemelte, hogy 2011. év végén, a végtörlesztés időpontjában a médiában folyamatosan tájékoztatták az adósokat arról, hogy végtörlesztésre lakóingatlanon alapított zálogjog esetében van lehetőség. Ezért a Pp. 163. § (1) bekezdése szerint köztudomású tényként értékelte, hogy az alperesek erről a

feltételről tudomással bírtak. Álláspontja szerint arról is tudomással kellett bírniuk, hogy esetükben ez a feltétel nem áll fenn egyetlen zálogjoggal terhelt ingatlan esetében sem. Utalt arra, hogy a felperes kifejezetten az ingatlan-nyilvántartás adatai alapján engedélyezte a végtörlesztést. Kára abból keletkezett, hogy a kölcsön nem a piaci, hanem rögzített árfolyamon került visszafizetésre. Amennyiben az alperesek eleget tesznek bejelentési kötelezettségüknek, kára nem következik be, ezért az alperesek felróható magatartása és a felperes kára között az okozati összefüggés fennáll. Megállapította ugyanakkor, hogy az alperesek végtörlesztésre való jogosultságának vizsgálata során a felperes nem járt el körültekintően, amikor nem vizsgálta, hogy az ingatlanon ténylegesen található-e lakás céljára szolgáló épület. Mulasztása a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint kármegosztás alkalmazását indokolta, amelynek arányát a felek magatartásának értékelése alapján 50-50 %-ban állapította meg. A felperes kárát az általa előadott számítás szerint a piaci és a rögzített devizaárfolyam különbözetében megalapozottnak találta. Álláspontja szerint ugyanakkor a felperesnek nem sikerült kétséget kizáróan bizonyítania, hogy az egészségügyi hozzájárulás kifizetése kifejezetten az alperesek végtörlesztése kapcsán történt. Kifejtette: az alperesek nem voltak egyetemlegesen marasztalhatók, mert hogy a ténylegesen okozott kár valamennyiük esetében külön-külön pontosan meghatározható volt az általuk visszafizetett összegek alapján. Álláspontja szerint az elsődleges kereseti kérelem túlnyomó részbeni megalapozottsága folytán a másodlagos kereseti kérelem nem volt érdemben vizsgálható. Ezért csupán megjegyezte, hogy a felek között fennálló jogviszony miatt a jogalap nélküli gazdagodás szabályai nem voltak alkalmazhatók.

Az elsőfokú ítélettel szemben valamennyi fél fellebbezéssel élt. A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és az alperesek további 28.591.921,4 forintban és a kár bekövetkeztének napjától számított Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatában való marasztalását, másodlagosan a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdése alapján ugyanilyen összeg erejéig az ítélet elutasító rendelkezésének a hatályon kívül helyezését kérte.

Fellebbezése szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az ok-okozati összefüggés fennállását kára és az alperesek magatartása között. Helytálló volt az a következtetése is, hogy az alperesek nem voltak jogosultak a rögzített árfolyamon való végtörlesztésre, figyelemmel arra, hogy a hitelszerződések fedezetül szolgáló egyik ingatlan sem felelt meg a Hpt. 200/B. § (8) bekezdés c) pontja követelményének. Erre figyelemmel a végtörlesztésekre nem vonatkozott az Szja törvény 1. számú mellékletének 7.20. pontjában meghatározott adómentes bevétel esetköre. Adójogi szempontból ezért a felperesi oldalon megjelenő 105.896.005 forint kár tartozáselengedésnek, míg az alperesek oldalán az Szja törvény 4. § (2) bekezdése alapján bevételnek minősült. Az Art. 178., § 18. pontja értelmében pedig az Eho törvény 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján 27 % mértékű egészségügyi hozzájárulást kellett utána fizetnie. A banki átutalással teljesített befizetések esetén a NAV előírásai szerint a megbízás közlemény rovatába kizárólag az adófizetésre kötelezett adóazonosító jelét, adószámát kellett feltüntetnie. Az alperesek pedig felhívás ellenére nem vitatták, hogy az általa csatolt átutalási megbízás a hitelszerződéseik alapján történt végtörlesztés kapcsán felmerült egészségügyi hozzájárulás megfizetését igazolja.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérték.

Fenntartották azt az álláspontjukat, hogy a felperes tudta, mezőgazdasági céllal vásárolnak földeket, és a szerződéskötést megelőzően készítettett értébecsléséből azt is tudnia kellett, hogy az érintett ingatlanon nincs felépítmény. A végtörlesztés engedélyezése során pedig nem tájékoztatta őket arról, hogy a végtörlesztés szempontjából ez a tény jelentőséggel bír. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul kezelte köztudomású tényként a médiában elhangzott tájékoztatást, erre ugyanis a Ptk. 163. § (3) bekezdése alapján fennálló kötelezettsége ellenére nem figyelmeztette a feleket. Hivatkoztak arra, hogy az érintett ingatlannak csak egy kisebb alrészlete tanya, így ha még

állna is rajta lakóépület, az sem vonná az ügyletet a kötelezően engedélyezendő végtörlesztés kategóriájába. Nekik ugyanakkor sem lehetőségük, sem kötelezettségük nem volt arra, hogy a felperes rájuk kedvező döntését felülbírálják.

Fellebbezés kiegészítésükben hangsúlyozták, hogy a korábbi kérelmük elutasítását követően a felperes kereste meg őket azzal, hogy a végtörlesztésre lehetőségük van és arra minél előbb sort kell keríteni. A felperes kára pedig olyan adóügyi eljárásban született marasztalásából ered, amelyben nem vettek részt és amelynek kimenetelére nem volt ráhatásuk. Kiemelték: a bank a szerződéskötéskor készült értébecslést nem csatolta, ennek hiányában pedig nem lehetett állást foglalni abban a kérdésben, hogy tudott-e az ingatlan mezőgazdasági, lakóépületmentes jellegéről. Álláspontjuk szerint a hitel mezőgazdasági jellegét nyilvánvalóan ismerő felperes az azzal járó adókedvezmény lehetőségét keresve, a saját kockázatára hajszolta őket a végtörlesztésbe. A bankkal szembeni valótlan vagy hiányos adatszolgáltatásnak a kár kiváltásában játszott közvetlen szerepe nem igazolt. A bejelentési kötelezettségük elmulasztásához pedig a jogszabály nem rendelte anyagi hátrány kirovását jogkövetkezményét. A hitelfelvételkor bejegyzett jelzálogjogok feltüntetését követően az ingatlanokkal egyébként sem rendelkezhetek már szabadon, nem voltak tehát abban a helyzetben, hogy a művelési ág módosítását kezdeményezzék. Hivatkoztak arra, hogy a NAV határozatában kiemelte: helyszíni ellenőrzés nélkül a végtörlesztés engedélyezése felelőtlen, a hitelezési gyakorlatban megengedhetetlen banki hiba volt. Hangsúlyozták: a végtörlesztésre vonatkozó jogszabályi előírások címzettjei a bankok voltak, ezért e szabályok ismeretének hiánya nem értékelhető a terhükre. A bank olyan esetben engedélyezett végtörlesztést, amikor erre nem lett volna köteles, ennek kockázata azonban őt kell hogy terhelje. Állították, hogy az ingatlant mindvégig változatlan állapotban használták, és a felperes részére soha nem adtak megtévesztő tájékoztatást. Utaltak arra is, hogy a másodfokú ...i határozat szerint jogszerűtlen volt az a felperesi eljárás, hogy egyetlen ingatlanra tekintettel a kölcsönszerződésben az összes további ingatlant is lakóingatlanoknak minősítették, mert a tanya minősítés egy olyan alrészlethez tartozott, amely a legkisebb részarányt képviselte az összes többi termőföld minősítésű földterülethez képest. Ebből következően, hogy ha a tanya minősítés meghagyásával kapcsolatos magatartás alapján terhelne is felelősség őket az adóeljárásban bekövetkezett kárért, annak mértéke csak jelentéktelen arányú lehet. Felperes ugyanakkor erre a magatartására nem hivatkozhat, mert saját felróható magatartása a felelősségüket megelőzi és kizárja. Mindezek miatt a kár bekövetkeztében vétkesség őket nem terheli, és magatartásuk, valamint a kár bekövetkezése közötti ok-okozati összefüggés sem áll fenn.

A felperes és az alperesek is terjesztettek elő fellebbezési ellenkérelmet, amely az ellenérdekű fél fellebbezésével érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. A felperes fellebbezési ellenkérelmében azt emelte ki, hogy írásban nem jött létre a szerződés végtörlesztéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás. Az értébecsléssel kapcsolatban az alperesek maguk is elismerték, hogy a szerződéskötéskor a felépítményeknek nem volt jelentőségük. A PSZÁF elnökének ajánlása, valamint a saját végtörlesztési szabályzata értelmében pedig a végtörlesztésre való jogosultságot az ingatlan tulajdoni lapján szereplő adatok alapján kellett vizsgálnia. Rövid idő alatt nagy számú végtörlesztés iránti kérelmet kellett elbírálnia, ezért fizikailag lehetetlen lett volna valamennyi ingatlan értébecslővel történő megvizsgálata. A fennálló jelzálogjog pedig az alperesek bejelentési kötelezettségének a teljesítését nem akadályozta.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme szerint a felperes által a folyószámlájukon megjelenített összeg alapján értesültek a végtörlesztés során fizetendő összeg nagyságáról. Hangsúlyozták: a tanya esetében kizárólag az a követelmény, hogy az ingatlan-nyilvántartási egységen álljon felépítmény, az már nem, hogy a felépítmény lakóépület legyen. Az ehhez hasonló speciális esetek hiányában a felperes vizsgálatának erre a körülményre ki kellett volna terjednie.

A felperes fellebbezése nem megalapozott, az alpereseké alapos.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes 81.539.923,4 forintot és járulékait meghaladó keresetét elutasító rendelkezését, mert az fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdése].

A felperes maga sem hivatkozott fellebbezésében a tárgyalás megismétlését szükségessé tevő lényeges eljárási szabálysértésre, és ilyet az ítéltábla sem észlelt. Az elsőfokú bíróság a döntéséhez szükséges körben a tényállást feltárta, és azt helyesen állapította meg. A feleknek további bizonyítási indítványa nem volt, a bíróság pedig a Pp. 164. § (2) bekezdésében meghatározott kivételtől eltekintve bizonyítást hivatalból nem folytathat le. Mindezekre tekintettel a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt indok, ezért azt az ítéltábla a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben bírálta felül.

A fellebbezés Pp. 253. § (3) bekezdése szerinti korlátai között az ítéltáblának az elsőfokú ítélet marasztaló, valamint a felperes egészségügyi hozzájárulás megtérítése iránti keresetét elutasító rendelkezéseit kellett érdemben felülbírálnia. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével, és annak jogi indokaival csak részben értett egyet. A jogi indokokat a fellebbezésekre tekintettel az alábbiak szerint módosítja és kiegészíti:

A fellebbezések elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy a felperes és az alperesek között hitel- illetve jelzálogszerződések jöttek létre. A hitelszerződések célja mezőgazdasági földterületek, köztük a dászentmiklósi ... helyrajzi számú ingatlan megvásárlása volt. Az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint ez utóbbi ingatlan szántó, erdő, legelő, kivett tanya művelési ágba tartozott. A felperes a hitelt deviza alapon folyósította, azt az eredeti szerződések szerint az alperesek 2027. március 30-ig lettek volna kötelesek részletekben visszafizetni.

A 2011. szeptember 29-től hatályos Hpt. 200/B. §-a tette lehetővé a végtörlesztés törvényben meghatározott árfolyamon történő engedélyezését. A Hpt. 200/B. § (1) bekezdése szabályozta, hogy a végtörlesztés mely szerződések esetében lehetséges, a (2) bekezdés pedig meghatározta, hogy az (1) bekezdésben meghatározott árfolyam alkalmazására a pénzügyi intézmény milyen előfeltételek teljesülése esetén köteles. A végtörlesztésbe a törvény szerint a lakóingatlanon alapított zálogjog, vagy állami készfizető kezesség fedezetével fogyasztóval kötött deviza alapú kölcsönszerződések voltak vonhatók.

A csatolt iratok és a felek előadása alapján megállapítható volt, hogy az alperesek írásban, kifejezetten a Hpt. 200/B. §-a alapján terjesztették elő végtörlesztés iránti kérelmüket. Bejelentésüket a felperes elfogadta, a szerződések végtörlesztésre történő lezárását előkészítette, a folyószámlán a végtörlesztéshez szükséges összeget az alperesekkel közölte, az alperesek a megjelölt összegeket megfizették a felperesnek, aki az írásban megküldött számlakivonatokon a tartozás megszűnését közölte. Mindezekből az következett, hogy a felek között a Ptk. 240. § (1) bekezdése szerint a hitel visszafizetésének módját és összegét, illetve a visszafizetési határidőt érintő szerződésmódosítás jött létre írásban, és az teljesedésbe is ment.

A felperes kára azzal összefüggésben jelentkezett, hogy az alperesek nem az eredeti, hanem a módosított szerződéseknek megfelelően teljesítettek. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy a felek között fennálló szerződéses jogviszony a Ptk. 361. § (1) bekezdése szubszidiárius tényállásának alkalmazását kizárta. Ebből azonban egyúttal az is következett, hogy az alperesek

felelőssége a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján sem volt vizsgálható, mert a kár nem szerződésen kívül keletkezett. A Pp. 3. § (2) bekezdése és 215. §-a értelmében a bíróság a kereseti tényállásban előadottakhoz, valamint a kereset tárgyához van kötve. A kereseti kérelemhez kötöttség azonban nem jelentette azt, hogy a felperes által tévesen megjelölt jogcímhez is kötve lenne. Elvileg ezért nem lett volna akadálya annak, hogy az ítéletábra a keresetet a felek közötti jogviszony helyes minősítése mellett, a felperes által megjelölttől eltérő jogcímen bírálja el, amennyiben az ehhez szükséges adatok a rendelkezésre állnak.

Tekintettel arra, hogy a felek megállapodtak a szerződés módosításában, és az alperesek annak megfelelően teljesítettek, felperesnek a szerződésszegéssel okozott kártérítési igénye kizárólag a szerződésmódosítás érvénytelensége esetén lehetett volna eredményes. A felperes kereseti tényelőadása szerint tévedésben volt, amikor az alperesek végtörlesztés iránti kérelméről döntött, ezzel lényegében a Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdésében meghatározott megtámadási okokra hivatkozott. A szerződésmódosítást azonban a Ptk. 236. §-a szerint nem támadta meg, a Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdésén alapuló igényt a perben nem érvényesített, ennek hiányában pedig a megtámadási okok fennállását az ítéletábra sem vizsgálhatta [a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5-6. pontjában kifejtettek szerint]. Hivatalból csupán annyi megállapítást tehetett, hogy a felek megállapodása nem ütközött jogszabályba, így semmissége a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján nem volt megállapítható. Ennek oka, hogy a törvény csupán azokat az eseteket határozta meg, amikor a bank a végtörlesztési kérelmeket nem utasíthatta el, de nem zárta ki, hogy a felek a Hpt. 200/B. § (1) bekezdésének hatálya alá nem tartozó szerződések végtörlesztéséről is rendelkezzenek. Érvényes szerződésmódosítás, és a szerződésmódosításnak megfelelő alperesi teljesítés mellett az alperesek kártérítésben való marasztalásának a feltételei hiányoztak.

A kereset teljes elutasítása indokolta a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatását és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperesnek az alperesek javára személyenként 800.000 forint és áfa összegű mérsékelt ügyvédi munkadíjban való marasztalását. A mérséklést a jogi képviselők elsőfokú eljárás folyamán kifejtett képviseleti tevékenysége mellett az indokolta, hogy az I-III. rendű alperesek perbeli képviseletét azonos ügyvédek látták el.

A kifejtettek szerint az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése nem volt sikeres, ezzel szemben az alpereseké eredményre vezetett. Az ítéletábra ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest az I. és III. rendű alperes esetében személyenként 835.000 forint, a II. rendű alperes esetében 830.000 forint összegben lerótt fellebbezési illeték mellett áfát tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség fizetésére kötelezte.

Budapest, 2015. november 3.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

dr. Csóka István s. k.
s. k.
előadó bíró

dr. Lente Sándor
bíró

A kiadmány hitelül:

...

tisztviselő